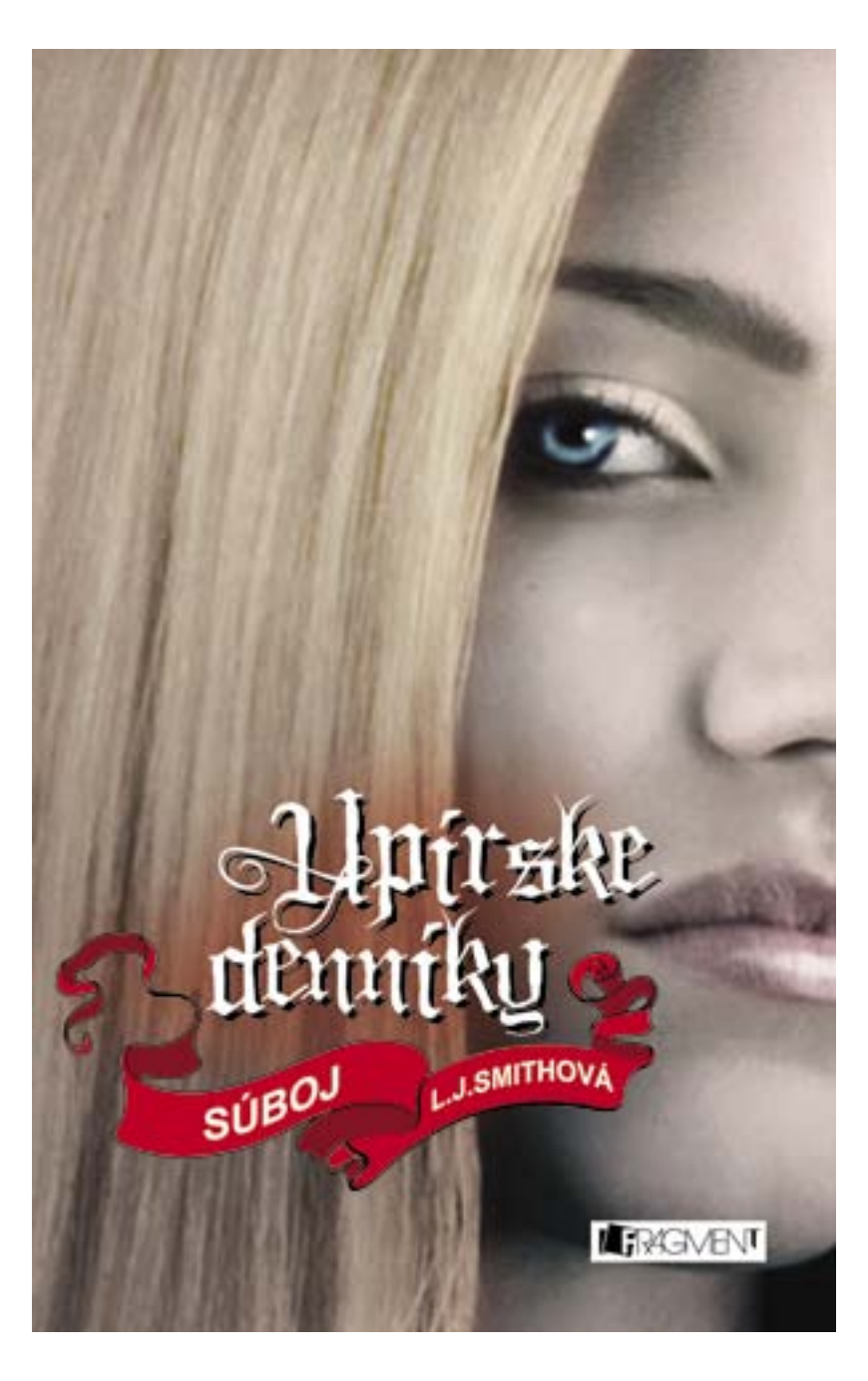

Upírske denníky

SÚBOJ

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 2

- Súboj

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 2 - Súboj – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske denníky

SÚBOJ L.J.SMITHOVÁ

Damon!“ skríkla Elena.
Ladový vietor sa zvíjal okolo nej, šľahal jej vlasy do tváre, šklbal ju za tenký sveter. Dubové lístie vírilo okolo žulových náhrobkov a stromy zúrivo plieskali konármi. Elena mala studené ruky, pery aj líca jej skrehli, no aj tak stála tvárou proti vetru a kričala.

„Damon!“

Toto počasie nebolo normálne. Bol to prejav Sily, ktorý ju mal odstrašiť, ale ona sa nedala. Keď si predstavila, že Silu niekto obrátil proti Stefanovi, pocítila zúrivosť pálčivejšiu než vietor. Ak Damon Stefanovi niečo urobil, ak mu ublížil...

„Dopekla, ty sviniar, už aj sa ozvi!“ vykrikla na duby okolo cintorína.

K nohám jej zlietol suchý hnedý list podobný scvrknutej ruke, no odpoveď nedostala. Obloha bola sivá ako sklo, sivá ako náhrobky. Elenu v hrdle zaštipala zúrivosť. Zvesila plecia. Nie, Damon tu nie je, márne ho tu hľadá, je v tomto kvíliacom vetrisku sama.

Obrátila sa – a zhýkla.

Stál tesne za ňou, tak blízko, že sa oňho obtrela šatami. Keby to bol človek, bola by jeho blízkosť vycítila – bolo by sa jej dotklo vyžarovanie jeho tela, jej uši by boli zachytili pohyb. Lenže on, samozrejme, nebol človek.

Neisto zaspätkovala. Inštinkty, ktoré mlčali, keď kričala do vetra, ju teraz nástojčivo presviedčali, aby utiekla.

Zaťala päste. „Kde je Stefan?“

Damonovi sa medzi tmavým obočím zjavila tenká vráska. „Aký Stefan?“

Skočila k nemu a vyťala mu za ucho.

Ani nad tým neuvažovala, a keď sa to už stalo, nemohla uveriť, na čo sa odvážila. Bolo to však poctivé za ucho, vložila doň celú váhu tela a Damonovi až myklo hlavou nabok. Zaštipala ju dlaň. Stála, lapala dych a dívala sa naňho.

Mal na sebe to, v čom ho videla prvý raz. Všetko čierne. Čierne čizmy z mäkkej kože, čierne džínsy a čierny sveter, na ňom čiernu koženú bundu. A podobal sa na

Stefana. Akoby si to všimla až teraz. Mal rovnaké tmavé vlasy, bledú pokožku a znepokojivo krásne črty. Ibaže nebol kučeravý, jeho oči sa pýšili farbou polnoci a jeho pery krutou krivkou.

Pomaly obrátil hlavu a pozrel na ňu. Miesto, kam dopadla jej dlaň, prudko sčervenelo.

„Neklam mi,“ povedala roztraseným hlasom. „Viem, kto si. A viem aj, čo si. Včera večer si zabil Tannera. A teraz zmizol Stefan.“

„Skutočne?“

„Veľmi dobre vieš, že áno!“

Damon sa usmial, no iba na sekundu.

„Varujem ťa, ak si mu ublížil...“

„No? Čo mi urobíš? Čo mi spravíš, Elena? Čo mi vôbec môžeš urobiť? Môžeš ma zastaviť?“

Elena stíchla. Prvý raz si uvedomila, že vietor už neduje. Okolo nich sa rozhostilo mŕtve ticho, akoby stáli bez pohnutia v nejakom veľkom čarovnom kruhu moci. Akoby sa všetko, olovená obloha, duby aj purpurové brezy, ba aj sama Zem spojili s ním. Akoby Silu čerpal z toho, čo ho obklopovalo. Stál s mierne zaklonenou hlavou, v očiach nesmierne hĺbočiny a čudesný svit.

„Neviem,“ šepla. „Niečo však vymyslím. To mi môžeš veriť.“

Zasmial sa a Elena sa mykla. Srdce sa jej rozbúchalo. Bože, je taký krásny, uvedomila si. Fešák? To bolo v je-

ho prípade smiešne slabé, bezfarebné slovo. Jeho smiech trval, ako obyčajne, iba chvíľu, no aj keď mu znehybneli pery, v očiach mu zostali stopy veselosti.

„Verím ti,“ prehodil. Poobzeral sa po cintoríne a vystrel k nej ruku. „Pre môjho brata si pridobrá,“ vyzývavo doložil.

Elena ho chcela plesnúť aj po ruke, no hnusilo sa jej znovu sa ho dotýkať. „Kde je?“

„To ti poviem neskôr. Možno. A nie zadarmo.“ Stiahol ruku, práve keď si všimla, že na nej má rovnaký prsteň ako Stefan – s ultramarínovým očkom. Zapamätaj si to, pomyslela si. Je to dôležité.

„Môj brat je somár,“ pokračoval. „Myslí si, že si rovnako slabá ako Katherine, že sa dáš viesť za ručičku ako ona, len preto, že sa na ňu tak podobáš. No mýli sa. Ja tvoj hnev cítim až na druhom konci mesta. Aj teraz ho cítim, je ako biele svetlo, ako slnko na púšti. Máš veľkú silu, Elena, dokonca aj teraz. A mohla by si byť ešte silnejšia...“

Zadávala sa naňho. Nechápala, o čom hovorí, ale nová téma sa jej vôbec nepáčila. „Neviem, čo myslíš. A čo to má so Stefanom?“

„Myslím Silu. Skutočnú Silu, Elena.“ Prikročil k nej a zadával sa jej do očí; hlas mal zrazu nežný, nástojčivý. „Vyskúšala si, čo sa dalo, a nič ňu neuspokojilo. Máš všetko, a predsa ti niečo stále uniká. Niečo, čo zúfalo

potrebuješ a nemôžeš to mať. Presne to ti ponúkam. Silu. Večný život. A k tomu city, aké si ešte nezakúsila.“

Až vtedy pochopila a zdvihol sa jej žalúdok. Preglgla, potlačila hrôzu a odpor. „Nie.“

„Prečo? Vyskúšaj to, Elena. Buď k sebe úprimná. Nie je v tebe niečo, čo po takomto osude túži?“ Tmavé oči mu žiarili, nemohla od nich odvrátiť zrak. „Prebudím v tebe všetko, čo doteraz spalo. Si dosť silná, aby si žila v temnote, aby si v nej rozkvitla. Môžeš sa stať kráľovnou tieňov. Prečo tú Silu nechceš, Elena? Pomôžem ti ju prijať.“

„Nie,“ zopakovala a s vypätím vôle odvrátila pohľad. Nebude sa naňho dívať, nedovolí mu, aby ňou manipuloval. Nemôže predsa zabudnúť na... zabudnúť na...

„A ešte čosi ti prezradím, Elena,“ pokračoval hlasom takým nežným, akoby sa jej krku dotýkali hladkajúce prsty. „Budeš šťastná ako nikdy predtým.“

Nie, musí si spomenúť... Musí si spomenúť na niečo veľmi dôležité. On ju Silou núti, aby na to zabudla, ale ona nedopustí...

„Budeme spolu. Ja a ty.“ Sviežo chladné prsty ju hladkali po krku, vkĺzli za golier svetříka. „Len my dvaja. Naveky.“

Čosi ju zabolelo – prstami sa obtrel o dve drobučké ranky na krku. Vyjasnila sa jej myseľ.

Nesmie zabudnúť... na Stefana.

Presne to jej chcel vyhnáť z hlavy. Spomienku na Stefana, na jeho zelené oči a úsmev, za ktorým sa vždy tajil smútok. Nie, teraz už na Stefana nezabudne, pretože má v sebe jeho krv a on má jej. Odtiahla sa od Damona, odstrčila jeho chladivé prsty. Zadívala sa mu do očí.

„To, po čom túžim, som už našla,“ povedala drsne. „Aj toho, s kým chcem zostať naveky.“

V očiach sa mu vzdula vlna čierňavy, studená zúrivosť, čo medzi nimi vybuchla. Elena si pomyslela, že má oči ako kobra pred útokom.

„Nebud' hlúpa ako môj brat,“ povedal. „Lebo s tebou zatočím tak ako s ním.“

Pochytil ju strach a nemohla sa mu brániť, chlad sa jej lial do tela, mrazil ju v kostiach. Znovu sa dvíhal vietor, šklbal konármi stromov. „Povedz mi, Damon, kde je?“

„Teraz? Neviem. Nemôžeš naňho aspoň na chvíľu prestať myslieť?“

„Nie!“ Striaslo ju, vlasy jej znovu vleteli do tváre.

„Aha, je to tvoja posledná odpoveď? Elena, dobre si rozmysli, či chceš so mnou hrať túto hru. Lebo ak áno, ponesieš následky a nebude ti do smiechu.“

„Všetko som si rozmyslela.“ Musí ho zastaviť, kým ju znovu omámi. „Nezастrašíš ma, Damon. Už si si to mohol všimnúť. Stefan mi povedal, čo si zač aj čo si spáchal. V tej chvíli si nado mnou stratil moc. Nenávidím ťa. Hnušíš sa mi. Už mi nič nemôžeš urobiť. Už nie.“

Tvár sa mu zmenila, zmyselný výraz vystriedala krutosť, zatrpknutosť a odpor. Zasmial sa, no tentoraz sa rehotal veľmi dlho. „Nič?“ zvolal. „Môžem ti urobiť, čo len chcem, a nielen tebe, ale aj tvojim blízkym. Netušíš, Elena, čo všetko môžem urobiť. No zistíš to.“

Cúvol a vietor ňou prenikol ako nôž. Všetko sa jej mihalo pred očami, akoby sa vo vzduchu zjavili fliačky svetla.

„Blíži sa zima, Elena,“ pokračoval chladným hlasom, ktorý prehlušil ešte aj zavýjanie vetra. „Krutá zima. Ešte kým nastane, zistíš, čo dokážem. Ešte kým nastane zima, budeš so mnou. Budeš moja.“

Oslepil ju biely vír, zakryl jeho tmavú postavu. Už slabol aj jeho hlas. Objímala si trup rukami, skláňala hlavu, celá sa triasla. „Stefan...“ zašepkala.

„Aha, na niečo som zabudol,“ vrátil sa k nej Damonov hlas. „Pýtala si sa na môjho brata. Nehľadaj ho, Elena. V noci som ho zabil.“

Prudko zdvihla hlavu, ale nič nevidela, len biely chaos, ktorý ju pálil v nose a na lícach a lepil sa jej na mihalnice. Až keď jej na pokožku dopadli jemné zrníčka, uvedomila si, čo to je: snehové vločky.

Bol prvý november a padal prvý sneh. Slnko zmizlo.

Nad opusteným cintorínom visel neprirodzený súmrak. Elenu stále oslepoval sneh a vietor ju mučil chladom, akoby vstúpila do ľadovej rieky. Neobrátila sa však k novému cintorínu a k ceste za ním. Odhadovala, že most Wickery je pred ňou. Mierila k nemu.

Polícia našla Stefanovo prázdne auto pri Old Creek Road. To znamená, že z neho vystúpil niekde medzi Drowning Creek a lesom. Elena sa potkýnala po zarastenom cintorínskom chodníku, tvrdohlavo kráčala ďalej, pritískala k sebe tenký sveter. Tento cintorín poznala od detstva a nezablúdila by tu ani poslepiačky.

Na moste sa už triasla tak prudko, až ju rozbolelo telo. Sneženie redlo, no vietor dul ešte nemilosrdnejšie. Cez šaty jej prenikal tak ostro, akoby mala na sebe tenký papier, a vyraľal jej dych.

Stefan, opakovala si. Zabočila na Old Creek Road. Na sever. Neverila Damonovým slovám. Keby bol Stefan mŕtvy, určite by to vedela. Bola si istá, že je živý, a ona ho musí nájsť. Môže byť hocikde v tej nekonečnej bielej hrôze, možno je zranený, možno čoskoro zamrzne. Elena si uvedomila, že prestáva logicky uvažovať. V hlave mala len jediné: Stefan. Nájdi Stefana.

Obávala sa, že zíde z cesty. Napravo boli duby, naľavo spenená voda rieky Drowning Creek. Zatackala sa, spomalila. Vietor už nebol taký krutý, no zmocňovala sa jej únava. Musím si sadnúť, oddýchnuť, čo i len na minútku.

Klesla k ceste a došlo jej, že hľadať Stefana je veľká hlúposť. Stefan k nej predsa príde. Stačí, ak si sadne a počká. Už sa k nej určite blíži.

Zatvorila oči, oprela si čelo o skrčené kolená. Bolo jej oveľa teplejšie. Myslel sa jej zahmlievala, no uvidela Stefana, ako sa na ňu usmieva. Objal ju, pevne a bezpečne a ona sa oňho oprela. Uvoľnila sa. Konečne je doma. Tam, kam patrí. Stefan ju ochráni.

No čo to? Stefan ju neobjíma, Stefan ňou myká. Prečo ruší ten krásny pokoj? Videla jeho tvár, bledú a vydesenú, zelené oči prižmúrené od bolesti. Pokúsila sa mu povedať, aby ju nechal tak, ale nepočúval. Elena, vstávaj, povedal. Zelené oči ju vyzývali, aby poslúchla. Elena, už aj vstávaj...

„Elena, vstávaj!“ Hlas bol tenký, takmer jačal. Plný strachu. „No tak, Elena! Vstávaj! Nevládzeme ťa niesť!“